

c. ř. s. a § 78 ex. ř., za kolky na dovolací stížnost bylo přisouditi toliko 65 Kč a 13 Kč.

Rozhodnutí nejv. soudu ze dne 28. dubna 1932,
R. II 158/32. K. L. J.

K otázce vyloučení zastoupení advokátem ve sporech před soudy pracovními.

E. T. podala žalobu na H. B. pro Kč 1250'— s přísl. u prac. s. v P. Vzhledem k tomu, že žalovaný během sporu uplatil částku Kč 250'—, omezila žalobkyně spor na Kč 1000'— s přísl. Prac. soud pak vzhledem k ustanovení § 23 zákona č. 131/31 právní zástupce stran z jednání vyloučil, a poněvadž strany kromě svých právních zástupců advokátů roku nebyly přítomny, rok odročil a strany vyzval pod následky § 38 c. ř. s., aby se k odročenému ústnímu jednání osobně dostavily a nebo vyslaly zástupce, kteří nejsou advokáty, s tím, že podle § 23 zákona č. 131/31 jest ve sporech, u kterých předmět sporu nepřevyšuje částku Kč 1000'— zastoupení advokáty vyloučeno, že jest právní zástupce považovati za osoby k zastoupení neschopné a proto musil soud podle § 38 c. ř. s. rok odročiti a znovu ustanoviti s poukazem na následky § 38 c. ř. s.

Do tohoto usnesení podaly svými právními zástupci obě strany stížnost k rek. soudu, ke které rekursní soud stížnostem vyhověl a v odpor vzaté usnesení zrušil a soudu I. stolice uložil, aby dále ve věci po zákonu jednal.

O d ů v o d n ě n í. Prvý soud opřel své rozhodnutí o ustanovení § 38 c. ř. s. V případě tom však podle ustanovení odst. III. téhož § je namítaný opravný prostředek vyloučen. Než po názoru soudu rekursního nelze tu dovolávati se ustanovení § 38 c. ř. s., který předpokládá, že zmocněnec za stranu k roku se dostavivší není opatřen plnou mocí, kdežto v daném případě plné moci byly přece předloženy. Důvod nepřipuštění zmocněnců stran k dalšímu jednání kotví nikoli v ustanovení civ. ř. s., nýbrž v ustanovení § 23 zák. o s. prac. A v tomto zákoně není vyslovena nepřipustnost samostatného opravného prostředku proti rozhodnutí o nepřipuštění advokátů k zastoupení stran při jednání před prac. soudem podle § 23 cit. zák. A protože podle § 36 cit. zák. usnesení pracovního soudu, pokud strany neodporují zároveň rozhodnutí o věci hlavní, lze odporovati rekurse, nutno pokládati stížnosti za přípustné.

Ve věci samé pak dlužno stížnostem přiznati oprávnění. Pro posouzení otázky, zda v tom kterém sporu strany mohou býti zastoupeny advokátem, jest rozhodný okamžik podání žaloby a převyšuje-li hodnota sporu při podání žaloby částku 1000 Kč, mohou zastupovati advokáti strany během celého procesu, i kdyby se

později spor omezil. Opačný názor nelze vyvoditi z ustanovení § 23 zák. o soudech prac., který má jen na zřeteli spory, v nichž od prvopočátku nepřesahuje předmět sporu částky 1000 Kč. Jde o ustanovení výjimečné, jež nelze rozšiřovati.

Krajský soud civilní v Praze, ze 3. června 1933,
č. j. Cpr III 344-33/8. Dr. K—a.

L I T E R Á R N Í Z P R Á V Y.

Dr. Oskar Gross, *Erbverzicht und Erbübereinkommen nach österreichischem Gebührenrecht.* — Týž, *Fruchtgenuß-, Gebrauchs-, Rentenbezugsrechte und Rechte auf wiederkehrende Leistungen im österreichischen Gebührenrecht.* Oba spisy vyšly v rakouské státní tiskárně 1931 a 1932, cena 1'68 a 5'14 šil.

První spis probírá přehledně a podrobně § 14 rak. zák. z r. 1919 o poplatcích dědických, obsahově shodný s § 14 c. n. č. 278/15, platným dosud u nás z zemích historických. Svůj výklad dokládá judikaturou a příklady. Z autorových názorů uvádíme tyto: Zřekne-li se dědického práva dědic v rámci dědické dohody, neplatí § 7 zák. č. 74/01 o bezpoplatnosti dohod mezi dědici, nýbrž výlučně odst. 1. až 3. § 14, to má význam zejména tenkrát, když se zřekne svého práva s výhradou (odst. 2.); pak tu jsou převody dva, první se zůstavitele na zřikajícího se dědice a druhý s tohoto dědice na dědice jiného; tento druhý převod jest eventuálně převodem alespoň z části neúplatným a podléhá proto i poplatku z obohacení. Jde-li o případ odst. 1., věta 2. (že o výměře poplatku rozhoduje osobní poměr zřikajícího se dědice k zůstaviteli, je-li podle něho odůvodněn poplatek vyšší), rozhoduje o sazbě poplatku nikoli celková hodnota toho, čeho nabude dědic zřeknutím získávající (tedy to, co mu připadne od zůstavitele přímo plus to, co mu připadne zřeknutím dědice jiného), nýbrž každá z těchto složek nabytí se posuzuje co do výše sazby samostatně; nabude-li takto opuštěného podílu dědiců několik, rozhoduje i pak o sazbě z této složky jejich nabytí její hodnota, jak se jeví u dědiců jednotlivých (o tom lze mít pochybnosti, protože účelem odst. 1., věty 2. jest zameziti, aby erár nedostal méně, než co mu náleželo, kdyby se dědic nezřekl). Odst. 4. pokládá autor za stylisovaný nadmíru nešťastně. Podává také *de lege ferenda* stylisaci svou, která obsahově souhlasí s tím, co platí podle autorova výkladu odst. 4. dosud. Nevhodná je zejména stylisace věty 2. — Druhý obsírnější spis probírá také přehledně a podrobně zejména oceňování těchto práv při převodech neúplatných. Judikatura a příklady jsou ještě hojnější. Jde hlavně o §§ 20 a 21 rak. zák. o popl. děd., shodné s týmiž §§ c. n. č. 278/15, a dále o §§ 10, 12 a 38 c. n. Studie tato jest velmi poučná. Jde tu o bohatou kasuistiku. Některé názory: V případech § 12 (převody po-